

πήγια επί τριποδικῶν βάσεων, κεκοσμημένα ὑπὸ κρίκων φύλλων χαριέντως συστρεφομένων. Ὁρειχάλκινος κρατήρ, λαμπρῶς διατηρούμενος, εἶναι ἀξιοσημείωτος διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ μετάλλου ἔξι οὖς ἀποτελεῖται, καταδεικνύουσαν μεγάλην δεξιότητα τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸν καλλιτέχνου.

Τὰ σιδηρᾶ ἀντικείμενα περιλαμβάνουσι ζίφη, ἀκρα λογχῶν, μικρότερα δόπλα κλπ. Τὸ μέγα ζίφος διακρίνεται διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, τὴν καλὴν αὐτοῦ διατήρησιν καὶ διὰ τὰ λείψανα τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ λαβῆς, κατεσκευασμένης ἐξ ἐλεφαντόδοντος, προσηρμοσμένου ἐπὶ τοῦ σιδήρου ὑπὸ ισχυρῶν δρειχαλκίνων ἥλων, κεκοσμημένων ὑπὸ μεγάλων χρυσῶν κεφαλῶν, ἣν μία μόνον περιεσθώθη.

Τὰ πολύτιμα εἰδῆ συνίστανται κυρίως ἐκ πολλῶν ἀργυρῶν ἑλικοειδῶν δακτυλίων, ἀργυροῦ κρίκου, δύοισον τὸ μέγεθος καὶ σχῆμα πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν κρίκους τῶν χειρομάκτρων τῆς τραπέζης, λεπτῶς δὲ ἐπεξειργασμένου καὶ φέροντος ἔγγλυφον τὴν εἰκόνα πτηνοῦ καὶ ἔξι τινῶν χρυσῶν σφαιριδίων ἀναγομένων εἰς περιδέραια.

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΥΡΤΕΙΑ.

Τῷ 1837 ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία διώρισεν ἐπιτροπήν, ἵνα ἔξετάσῃ τὰ θυματία τῶν ὡς τυφλῶν δρῶντων, οἵτινες ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν οὕτω καλούμενον ζωικὸν μαγνητισμόν. Πάσταν αἱ ἀξιώσεις ὅμως αὐτῶν διελύθησαν· οὔτε μαγνητισμὸς ὑπῆρχε οὔτε οἰαδῆποτε δύναμις δευτέρας δράσεως. Ἡ σχετικὴ ὅμως ἔκθετις ἡμετερητήθη. Τότε δὲ διδάκτωρ Μπουρδὲν προσήνεγκε βραχεῖον 3,000 φράγκων εἰς πάντα ὑποβάθτην ἢ ἄλλον, δοτις θὰ ἴδυντα νόματος ἀναγνωσθῇ ἀνευ τῆς γρήσεως τῶν ὄφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἐξ ὑποψήφιων ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Γαλλίας ἐπαρουσιάσθησαν πάραυτα, διύτε δὲ ζωικὸς μαγνητισμὸς καὶ ἡ ὑπνοβάσια ἦσαν τότε ἐπιδημικά. Τότε νέα διωρίσθη ἐπιτροπὴ καὶ νέαι ἐπῆλθον ἀπότυχα. Αἱ δοκιμαὶ ἔξηκολούθησαν μέχρι τοῦ 1840, ὅτε κατὰ τὴν ληξίν σειρᾶς διενῶν ἀποτυχιῶν καθ' ἡς τὰ τεγχάσματα ἐκάστου τῶν ὑπερόχους δυνάμεις ἀξιούμενων ἀπεκαλύψθησαν, ἢ ἀκαδημία ἀπεφάσισε νὰ μὴ λαβῇ πλέον ὑπὸ δόψεις οἰανδῆποτε ἀνακοίνωσιν, ἀναγουσένην εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην καὶ τιμωρίαν, ἡτις ἔφερε τὰ ὄντα κατὰ ζωικὸς μαγνητισμὸς καὶ διορατικότης (clairvoyance). Ταῦτα συνέβησαν καὶ τῷ στρ. Ιακώβῳ Σίμψων, δοτις μετὰ εἰκοσαετίαν, ὅτε παραπλήσιαι ἀξιώσεις διετυπώντο ἐν τῷ ἡνωμένῳ βασιλείῳ τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας καὶ ὅτε οἱ ὑπνοβάται καὶ οἱ διορῶντες καὶ οἱ τὰς σκέψεις ἀνακαλύπτοντες κατελάμβανον ἐκ νέου τὴν σκηνήν, προσέφερε γραμματίον 500 λιρῶν, δπερ ἔχεισεν ἐν κιβωτίῳ καὶ ἔθηκεν ἐπὶ θρανίου, εἰς πάντα δοτις θ' ἀνεγίνωσκε τὸν ἀριθμὸν, ὃς εὑρίσκετο ἐν τῷ κιβωτίῳ. Οὐδεὶς ἤξιόσειν ὅμως τὴν πρόσκτησιν τοῦ πεντακοσιολίρου γραμματίου. Τὸ παραπλήσιον πείραμα τοῦ κ. Λαμπουσέρ μετὰ τοῦ ἀνιγνεντοῦ τῶν σκέψεων Μπίσοπ εἶναι νεώτατον, ἀλλ' ἔξετελέσθη ὑπὸ δρους ξίττων αὐτηρούς καὶ ὑπὸ προσώπου, αἱ ἀξιώσεις τοῦ δρούσου καίπερ μεγάλως τὴν προσοχὴν ἐφελκυσάμεναι, ἦσαν πλέον ἡ ἀσυνήθως ἀποτοπι.

Ἐξετάσωμεν, τέλος, ἔποιψίν τινα τῆς ἐπιρροῆς τῆς ὑποβολῆς, ἡτις ὡς πιθανὸς κοινωνικὸς κινδυνός ἐφειλκύσατο τὴν προσοχὴν νομομαθῶν καὶ ιατρῶν — τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀναβαλλούμενης ὑποβολῆς. Ἀπεδείχθη ὅτι ὑπνωτιζόμενός τις οὐ μόνον ἐκτελεῖ ἀσυναισθήτως ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὑποβολῆς πράξεις ἐπικινδύνους εἰς τε ἀσυτὸν καὶ εἰς ἄλλους καὶ κακούργους καθ' ἔκατάς, ὡς κλοπάς, ἔξασκησιν βίας καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ὅτι ἔνιοι — ὑπάρχουσι δὲ λόγοι νὰ πιστεύωμεν τοῦτο — δύνανται νὰ δεχθῶσιν ὑποβολήν, ἐνέχουσαν γρονικὸν τὶ στοιχεῖον. Δύναται τις νὰ εἴπῃ π. Κ. εἰς τοιοῦτον: «Οκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς σήμερον, ἐν δεδομένῳ γρονικῷ διαστήματι θὰ διοστρέψῃς εἰς τὴν ὑπνωτικὴν κατάστασιν, θὰ μεταβῆς εἰς ὕρισμένην τινὰ θέσιν, θὰ κλέψῃς τοιοῦτο ἢ τοιοῦτο ἀντικείμενον ἢ θὰ προσβάλῃς τοῦτο ἢ ἔκεινο τὸ πρόσωπον καὶ δὲν θὰ ἔνθυμησαι τίς σοὶ ἔδωκε τὰς ὁδηγίας ταύτας». Αὐταὶ εἰσιν αἱ ἀκραι περιπτώσεις τοιοῦτο

δέ τι ἀποτελεῖ καταπληκτικὴν καὶ κινδυνώδη ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιρροῆς τῆς ὑποβολῆς ἐπὶ τοῦ ἔξησκημένου καὶ πρακτικοῦ ὑπνωτιζομένου, ἡτοι ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὅπερ ἔξι εἶσες παρέδιδε τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ ἀπέβανεν ὑπόδουλον ἄλλων.

Ο ἔγκεφαλος, ὡς ὄργανον τῆς διανοίας, εἶναι τότον περίπλοκος, ὃστε ἀδυνατοῦμεν νόμιμην ἀποπειραθόμεν τὴν πλήρη ἐρυηνέαν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς λειτουργίας ταύτης· ἀλλ' ὑπάρχουσι γεγονότα, ἐντὸς τῶν δρίων τῶν συνήθων ἡμῶν γνώσεων, παρέχοντα μῆτον τινὰ καὶ διὰ τοῦτο. Ὅπάρχει χρονικὸν στοιχεῖον ἐν πάσαις ταῖς τῶν νεύρων καὶ ταῖς τοῦ ἔγκεφαλου ἐνεργείαις. Κοινότατον εἶναι τὸ νὰ κατακλίνηταις λέγων καθ' ἔαυτόν: «Θὰ ἔγερθω τῇ 5η 5η ὥρᾳ τῆς πρωΐας, διότι ὁφείλω νὰ προφάσω τὴν δεῖνα ἀμαξοστοιχίαν». Τοῦτο εἶναι κοινότατον παράδειγμα ἀναβαλλούμενης ὑποβολῆς, διενεργουμένης ἐν στιγμῇ ὑπόδειγματι πρὸ ἴκανῶν ὥρων. Ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος συνταρακτικὴ προσβολὴ ὑπὸ πυρετοῦ ἐπανέργεται κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἔκαστην τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν. Ἡ αἰσθησις τῆς πείνης εἶναι περιοδική, ἀναλόγως τῆς περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἢ δειπνου συνθείας. Ἡ περιοδική, γρονιμετρική καὶ ἀκούσια λειτουργία τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἰσάγεται εἰς τὸν ὑπνωτισμόν. Ὅπάρχουσιν ἀλλα πολυπλοκώτερα παραδείγματα γρονικοῦ στοιχείου ἐν ταῖς ἐνεργητικαῖς καὶ παθητικαῖς ἐνεργείαις τοῦ ἔγκεφαλου. Ὅπάρχουσι δύο ἢ τρεῖς αὐθεντικάταται περιπτώσεις καθ' ἃς προσωπα εἰρήνησαν ζωντανά δύο διάφορα εἰδῆ ζωῆς, μετὰ διαφόρων διανοητικῶν γαρακτήρων καὶ διαφόρου ἱκανότητος ἐν κανονικοῖς γρονικοῖς διαστήμασι κατὰ τὴν διέρκειαν τοῦ ἔτους, οὐδὲν γινώσκοντα καὶ οὐδὲν ἔνθυμούμενα κατὰ τὴν μίαν περίοδον ἐκ τῶν δύο ἐσκέπτοντο ἢ ἐπραττον κατὰ τὴν ἄλλην. Πιοτέρα τῶν δύο τούτων θεωρητέα ὡς ἡ δυαλή κατάστασις τῆς λειτουργίας τοῦ ἔγκεφαλου καὶ ποτέρα ἡ ἀνώμαλος ἡ ὑπνωτική, τοῦτο δυσχερῶς δύναται νὰ καθορισθῇ. Ἡ ἀναπόλησις ὅμως τῶν γεγονότων τούτων ἀρκεῖ νὰ καταδεῖξῃ ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ γρονικοῦ στοιχείου ἐν τῇ ἀναβαλλούμενῃ ὑποβολῇ οὐδὲν ἔχει τὸ ὑπερφυσικόν, οὐδὲ συνεπάγεται τὴν εἰς τὸ ἀτομον παρογκήν νέων δυνάμεων καὶ ἀποτελεῖ ἀπλῶς τὴν ἐν προκεχωρημένῳ καὶ λίαν ἀνεπτυγμένῳ βαθύφῳ εἰσαγωγὴν ὑπνωτισμοῦ λειτουργικῆς ἐνεργείας, φυσικῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡτονού ἐν πάσῃ τοῖς ἔγκεφαλοις.

Οὐκ ἀσχετον πρὸς τὴν ἀνωτέρω, ἡγούμενα τὴν ἐσχάτως γενομένην ὑποβολὴν νομοσχέδιον ἐν Νέα Τόρκῃ πρὸς τεριορισμὸν τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο τιτλοφροεῖται: «Νόμος πρὸς παρακώλυσιν τῆς δημοσίᾳ τελέσεως πειραμάτων ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς διενεργήσεως ὑπνωτισμοῦ θυρηού» οἰσοδῆποτε ἄλλου, ἔξαιρέσει τῶν ἀρμόδιων δικαιαιουμένων πρὸς τοῦτο ιατρῶν. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο περιλαμβάνει τὰ ἔπιζης χρόνων:

- 1) Παράνομον ἔσται διὰ πρόσωπον, ἔξαιρέσει τῶν νομίμων δικαιαιουμένων πρὸς τοῦτο ιατρῶν, νὰ τελῇ κατὰ τὴν διάρκειαν διαλέξεων πρὸς σπουδαστὰς τῆς ιατρικῆς ἢ ἐνώπιον ἐπιστημονικῶν σωματείων, πειράματα ὑπνωτισμοῦ δημοσίᾳ.
- 2) Παράνομον ἔσται διὰ οἰσοδῆποτε πρόσωπον, ἔξαιρέσει ιατροῦ νομίμων δικαιαιουμένου πρὸς τοῦτο, νὰ ὑπνωτιζῇ ἄλλο πρόσωπον.
- 3) Πᾶν πρόσωπον παραβιάζον εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο τῶν ἀνωτέρω χρόνων τοῦ νόμου τούτου θεωρηθήσεται ἔνοχον πλημμελήματος.

Πάντες οἱ ιατροὶ τῆς πολιτείας τῆς Νέας Τόρκης θὰ ὑπεστήριζον, κατὰ τὴν γενικήν προσδοκίαν, τὸ νομοσχέδιον τοῦτο.

Η ΛΕΓΕΩΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ.

Ολίγοι γινώσκουσιν ἐπακριθῶς τὶ πράγματι εἶναι ἡ «λεγεών τῆς τιμῆς» η τοσοῦτον προσφιλήν τῇ καρδίᾳ ἐκάστου τῶν Γάλλων. Ἐν Αγγλίᾳ π. κ. οὐδὲν ὑπάρχει καθ' ὅλον ληρίσιαν ἀνταποκρινόμενον πρὸς αὐτήν, δυνατὸν ὅμως νὰ σγηματίσῃ τις ιδέαν τῆς ἡξίας, ἢν τὸ ἡξίω-

μα ἡ παράσημον τοῦτο κέκτηται διὰ τοὺς δικαιομένους νὰ τύχωσι τῆς διακριτικῆς ταύτης τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως, ἐν Γαλλίᾳ, ἔτιν συνενώσῃ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ παρασήμῳ τὸν ἀγγλικὸν Σταυρὸν τῆς Βικτωρίας, τὸ παράσημον τοῦ τάγματος τοῦ Λουτροῦ, τὸ παράσημον τῆς Περικνημίδος καὶ ἐν τις περιπτώσεσι τὸ ὄφελος συντάξεως ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου. Ἡ Λεγέων τῆς τιμῆς τῶν Γαλλων ἀποτελεῖ πάντα ταῦτα ὅμοι καὶ τι πρός. Ἐγχαρακτηρίσθη δὲ ὡς τιμῆμα δημοσίου λατρείας, εἰδὸς σωματείου ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, διευθυνομένου ὑπὸ τὴν προστασίαν, τοῦ ἔθνους. Ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐνότητα πάθους αὐτοῦ ὁ Γάλλος συνεγώνευσεν πάντας τοὺς εἰς τὸν ἴπποτισμὸν προσφερομένους σταυροὺς ἐν τῷ ἐνὶ καὶ μόνῳ σταυρῷ τῆς Λεγέωνος τῆς Τιμῆς. Ἐλέγθη μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας ὅτι οὐδεὶς φιλόδοξος δύναται νὰ στερήται τοῦ παρασήμου τούτου τῶν τε δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων. Τὸ μικρὸν ἐξ ἐρυθρᾶς ταινίας σημειον ἐν τῷ τυμάτῳ τῆς κομβιοδόχης δύναται νὰ σημαίνῃ ἀπέλπιδα γενναιότητα ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, μακρὸν περίοδον στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, εἰκοσάδα ἐκτραπεῖῶν καὶ σειρῶν τραυμάτων κτηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ. Ἐν τῷ πολιτικῷ τριμήνῳ πάλιν δύναται ν' ἀντιπροσωπεύῃ ἀπλῶν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἐπιτυχίαν, ἡ ἀγάθὴν τύχην ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἡ καί, ὡς τὰ πολύρητα πρὸ ἐνὸς ἡ δύο ἑτῶν σκάνδαλα κατέδειξαν, τὴν ἐκανότητα βαθείας καὶ τὴν ἡκιστα καλῶς χρησιμοποιουμένου βαλαντίου εἰς ἔξαγορὰν τοῦ ἐπιζήλου διακριτικοῦ τούτου γνωρίσματος δολίῳ τῷ τρόπῳ. Ἐν τοῖς δημοσίοις ἀξιώμασιν ἡ Λεγέων τῆς Τιμῆς δύναται νὰ σημαίνῃ τὰ ἔξωτερικὰ μόνον καὶ δρατὰ σημεῖα προσχωγῆς ὑπὸ τὴν ἐννοιαν δὲ ταῦτην εἶναι καὶ ἡκιστα ἐνδιαφέρουσα· ὑπὸ ἄλλας δύοις ἐπόψεις εἶναι ιδιαίτερων ἀπότομος.

Ἐσφαλμένον τὸ ὑπόθεσαι ὅτι ἡ Λεγέων τῆς Τιμῆς εἶναι κοινὸν κόσμημα δυνάμενον εὐκόλως νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ ἐκτιμηθῇ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτικῶν τοῦ τάγματος τούτου μελῶν δὲν ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὰς 32 γιλιάδας ἐνῷ τῶν πολιτικῶν δὲν εἶναι ἀνώτερος τῶν 22 γιλιάδων. Ἡ πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν χρησιμοποιουμένη ἐν ταύτῃ μέθοδος κατατάσσει εἰς τὴν ἐλαττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν ὥστε τὸ τάγμα νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν ἀποκλειστικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, δὲ ἐκέκτητο κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ καταρτισμὸν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας τῇ 5/17 Μαΐου 1802. Ἡ Λεγέων τῆς Τιμῆς ἀντικατέστησε τὰ παράσημα τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ', τοῦ Ἀγίου Πνεύματος Ἐρρίκου τοῦ Γ', τοῦ ὄφους Καρυελέ Ερρίκου τοῦ Δ', τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' καὶ τὸ τῆς ἁξίας τὸ ἰδρυθὲν ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' ὑπὲρ τῶν διαμαρτυρομένων. Παντα τὰ παράσημα τῆς ἀρχαίας Γαλλίας συνεγωνεύθησαν ἐν τῷ νέῳ τούτῳ δημιουργήματι, ἀξιωματικοὶ δὲ τοῦ στρατοῦ εὑρέως προετιμῶντο τῶν ἐκ τῶν πολιτικῶν ἁξιούντων αὐτό, καθόσον τῷ 1815 γίλιαι τετρακόσιοι μόνον πολιτικοὶ εἶχον εἰσαχθῆ ἐν τῷ τάγματι ἀπέναντι 46 γιλιάδων στρατιωτικῶν.

Ἡ ἀνωτάτη τάξις τοῦ παρασήμου, ὁ μεγαλόσταυρος, περιορίζεται εἰς ὄγονήκοντα μέλη· ὁ ἀμέσως κατώτερος ἦτοι ὁ τοῦ ἀνωτέρου Ταξιάρχου δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ διακόσια, ἡ τοῦ κατωτέρου Ταξιάρχου γίλια καὶ ἡ τοῦ ἀξιωματικοῦ τέσσαρας γιλιάδας, ἀλλ' ἡ τοῦ ἵπποτοῦ εἶναι ἀπεριόριστος. Ἡ τάξις εἰς ἡν τὸ παράσημον ἀνήκει δηλοῦται ὑπὸ τοῦ τρόπου καθ' ὃν φέρεται, τοῦ χρώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πλάτους καὶ μεγέθους τῆς ταινίας. Οὕτως οἱ μεγαλόσταυροι ἀναγνωρίζονται ὑπὸ εὐρείας ταινίας διαγνώσις ἐπὶ τοῦ στήθους. Κατὰ γενικὸν κανόνα πάντα τὰ μέλη ὄφειλοντι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ τάγμα ὡς ἱππόται καὶ διαιμένωσιν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν τῇ τῷ ἴπποτῶν τάξει πρὶν ἡ ἐπέλθη ὁ προϊδεσμὸς αὐτῶν, ἀλλ' ὑπέρχοσιν ἔχαιρεσσες προκειμένου π. χ. περὶ λαμπρῶν ὑπηρεσιῶν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης κλπ. ὑπηρεσία δὲ ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπολογίζεται ὡς διπλάσιος χρόνος. Πάντες οἱ φέροντες τὸ παράσημον τούτῳ ἀξιούνται στρατιωτικοῦ χαριτεισμοῦ.

“Οτι δῆποτε καν νὰ λεγθῇ εἰς περίγελων καὶ ζημίαν τῆς Λεγέωνος τῆς Τιμῆς ἀξιωματίωτοι εἶναι οἱ περὶ ταύτης λόγοι τοῦ Θιέρου, εἰπόντος: «ἀριμένης κατὰ μέρος τῆς καταχρήσεως ἦτις δύναται νὰ συνοδεύσῃ ἐνίστε τοιούτον εἴδος παρασήμου, καταχρήσεως φύσει ἐνυπάρχοσης ἐν πάσαις ταῖς ἀμοιβαῖς ἀνθρώπου πρὸς ἀνθρώπων, ἃς ἀναμνησθῶντις ὅτι ἡ Λεγέων

τῆς Τιμῆς ἀποτελεῖ θεσμὸν ζητοῦντα νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ταπεινοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ μετριόφρονος σοφοῦ τὸ αὐτὸ παρασήμου ὅπερ προώρισται νὰ κομῇ τὰ στήθη ἀρχιστρατήγων, ἡγεμόνων καὶ βασιλέων. . . .

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ

“Ο κύριος Λέων Δίετ, ὁ ἀσιαναλόγος καὶ ζωγράφος περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τοῦ Χασίς ἀπολαύσεως ὡς ἐπομένως:

“Ημην ἐν Καΐρῳ κατὰ τὸν μῆνα τοῦ Ραμαζάν. Λαμπρὰ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς τὴν Δύσιν καὶ οἱ στόμαχοι τῶν νηστευόντων ἐν τῇ γειτονίᾳ ἐπαισθητῶς συνετεράσσοντο. Πάντες ἀνυπομόνως ἀνέμενον τὸν ἐσπερινὸν κανονισθούσιμον, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ σύνθημα τῆς μέχρι πρωΐας ἐστιάσεως, συνάμα δύως καὶ ἀδειαν πρὸς τὸ ἐλευθέρως καπνίζειν καὶ ἰδιαίτερας μάλιστα. Όποια δοκιμασία τὸ ὑπερβάλλεσθαι ἐπὶ δόλακηρον ἴμεραν εἰς ἀποχὴν ἀπὸ καπνίσματος. Οταν ἔρριπτον τὰ βλέμματα εἰς τὴν ὁδὸν καθεώρων τοὺς ἀστοὺς συνηγμένους ἐν τοῖς σκοτεινοῖς αὐτῶν ἐργαστηρίοις καὶ καθημένους ἐν ταῖς σκιεραῖς στέγαις περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μ. μ. καθαρίζοντας δέκατα τοὺς ναργιλέδες αὐτῶν. Ἐπὶ ὥρας ἐστίλθουν αὐτοὺς διάτηνάπαλοτάτων ρακῶν, ἔπαιζον μετὰ τῶν συστροφῶν τῶν ἐρυθρῶν καὶ πρασίνων σωλήνων ἐπλήρουν αὐτοὺς διὰ βεθρεγμένου τουμπεκὶ καὶ παρασκευαζοντο ἐν γένει εἰς χρῆσιν αὐτῶν. Οτε δὲ ἐπὶ τέλους ὁ ποθούμενος κανονισθούσιμος ἀντίκηγησε ἀνὰ τὴν πόλιν, χιλιάδες πυρείων μετὰ κρότου καὶ ὥσπερ ἐξ συνθήματος ἀντίθησαν καὶ χιλιάδες καπνιστῶν ἐπεδόθησαν εἰς τὸ λίαν ἐπιθυμητὸν πρῶτον καπνισμα.

“Απέναντι μου ἐκάθητο γέρων μετὰ κιτρίνου νυκτερινοῦ ἐνδύματος καὶ ἐκάπνιζε Χασίς. Καθαρῶς ἔθλεπον αὐτὸν βαθὺζοντα τὸ μαχευτικὸν μέλαν πινακίδιον εἰς τὸ ἀπαλὸν τουμπεκὶ καὶ εἶτα θέτοντα ἐπὶ αὐτοῦ τὰ χρυσίζοντα ἀνημηνά τεμάχια ἀνθρακος. Εἶτα ἔρσφα μετὰ βαθέων στεναγμῶν, οἵπερ διὰ τοῦ στενοῦ δρομίσκου ἐπληττον τὰς ἀκοάς μου καὶ ἔθλεπον μόνον τὸ λευκὸν τῶν ὄφθαλμῶν αὐτοῦ. Τοῦτο καὶ ἔγω σήμερον οὐ ἀποπειραθῶ, εἰπον κατ' ἔμαυτόν, καὶ ἔθλεπον πῶς ἐκεῖ κάτω διγέρων ἐκεῖνος ὁ γρύπτερος πάντοτε καθίστατο μετ' ὄφθαλμῶν ἐπὶ μᾶλλον θαλήνην λαμβανόντων ὄψιν . . . . Προδήλως εὑρίσκετο ἐν μεγάλῃ ἀπολαύσει.

“Τὴν ἐπέρεαν μετέβην μετὰ γνωστοῦ μοι προσώπου εἰς τὴν συνοικίαν Μούσκη· ἡ κιτρίνη πανσέληνος ἐφώτιζεν ἡμᾶς. Πολλὰ διελθόντες μικρὰ τουρκικὰ καφφενεῖα, ἀτίνα υπέρπλεω πελατῶν ἐφαίνοντο ὡς ἄλλα μουσεῖα, κήρινα περιλαμβάνοντα προπλάσματα, εὔρομεν ἐπὶ τέλους θέσιν τινὰ ἐν ἐνὶ τούτων καὶ ἐτέθη δι' ἐμὲ τάπης ἐπὶ τοῦ θρανίου, σπερματοφόρων αὐτοῦ. Τοῦτο καὶ τὸν τοίχου. Ἐπὶ τούτῳ ἐκάθητο· ὁ δὲ καφφεψός πρὸς διηγέρειν μετέβην μετά γνωστοῦ μοι προσώπου εἰς τὴν συνοικίαν Μούσκη· ἡ κιτρίνη πανσέληνος ἐφώτιζεν ἡμᾶς. Πολλὰ διελθόντες μικρὰ τουρκικὰ καφφενεῖα, ἀτίνα υπέρπλεω πελατῶν ἐφαίνοντο ὡς ἄλλα μουσεῖα, κήρινα περιλαμβάνοντα προπλάσματα, εὔρομεν ἐπὶ τέλους θέσιν τινὰς ἐν τούτων καὶ ἐτέθη δι' ἐμὲ τάπης ἐπὶ τὸ χασίς αὐτῶν. Ταῦτα ἐφαίνοντο μοι λίαν κωμικά, τινὰ μὲν ὥσπερ ἐμολύδου ἀποκεκομένα, ἄλλα ὥσπερ ἐξ ζημῆς μεμορφωμένα καὶ ἔχοντα τοὺς ὄφθαλμούς ἀκινήτους καὶ κενούς. Διὸ ἡ τρία, ἀτίνα βαθέως εἶχον παραδοθῆ ἐπὶ τὸ καρπούσια, ἔκειντο ἡμιθεούσιμένα εἰς παραδέζους θέσεις μετὰ τῶν βραχιόνων πληρέστατα μετ' ἀλλήλων συνδεδεμένων καὶ ὑποστηρίζοντων ὅπισθεν τὸν τραχήλον καὶ τῶν κνημῶν συνεπτυγμένων ἐπίσης. Ἐν τῷ μέσῳ ἐκάθητο νέος ἄραψ φειδὸς κρούων τὴν ταραβούνταν (κεράμειον κύμβαλον) ἐναλλάξ διὰ τῆς πυγμῆς καὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων. Ταύτοτοκόνως ἡκούστε παρ' αὐτοῦ μετ' ἔρινου φωνῆς ἡ μονότονος μελφία δο, ρε, μι, ρε μι, ρε μι, ρε δο· ἔφαλεγε οὐτος ποικίλα, τὸν ὕπνον προτκαλοῦντα χρυσάτα, ποικιλλόμενα διὰ λέξεων ἀτελευτήτων ἐπαναλαμβανομένων, κατ' ἐπαναλήψην δὲ τὴν γλυκεῖαν νύκτα καὶ τὸν ὕπνον καὶ τὸν γλυκὺν παραδειτον . . . . «Γκενινέ-ἔλ-ματι» (κῆπος τοῦ ὕπνου), «Λεβλα-ἴλ-λεϊλα» (ἡ νῦξ, ἡ νύξ) οὐτως ἐπαναλαμβάνοντα οι οὐδέποτε